

* * *

Հոգեւտօն է, տօն տաղաւար.
 Խաղաղութիւն.
 Խունկ ու ըստուեր,
 Շիջող մոմեր:
 Հին տաճարի զըմբէթին տակ,
 Շարանն անքոյթ՝
 Մատաղերամ հոգիներուն,
 Սեւի մըտած
 Կ'իջնէ կրկէսն իր պարտքերուն,
 Մաքուր, աղուոր իր քայլերով:
 Եկեղեցի Հայաստանեայց,
 Ըրէ՛ զանոնք արժան քեզի:

20 Յուլիս 1939
 Երուսաղէմ

ԵՂԻՎԱՐԴ

ԿՈՉՈՒՄ

Քեզ չըզգացի ես այնքան իմ պարմանի օրերուն,
 Երբ խօսեցան քու մասին բառեր պայծառ գեղեցիկ,
 Բայց ուզեցի ունենալ լոյսէդ բեկոր մը թրթռուն:

Պատանութեան այգին մէջն էր որ ըզբեզ ծընար դուն,
 Ողողուեցայ ես քեզմով, քեզ սեղմեցի կուրծքիս վրայ,
 Ու հասունցաւ լոյսիդ մէջ հոգիս տըկար ազազուն:

Զիս շատ անգամ մոռցար դուն, երբ դաւեցի քեզ անծայն:
 Սակայն լոյսէդ զանակներ թաղուած հոգւոյս սափորին
 Մէջն, անեցան շող առ շող եւ քեզ նորէն հոն ծընան:

Արդ աղօթքի ծընրադիր, Քու խորանին երկնահաս,
 Կը պաղատիմ արցունքով, որ չըլքես զիս երբեք:
 Սակայն ինչո՞ւ այդքան վիշտ, ըսէ, դէպ ինձ կը մըխաս...

Տարակոյսո՞վը արդեօք որ նորէն քեզ արինեմ:
 Ես բուկդ եմ ալ, ընդունէ պատմունեանիդ ներքեւ զիս,
 Զի այրեցի արդէն իսկ ինչ որ մոխիր կը բուրէր:

20 Յուլիս 1939
 Երուսաղէմ

ՎԱՐԴԳԵՍ ՍՐԿ. ՏԵՐՈՒՆԵԱՆ